

Succesverhaal van Ingela Schuurung:

Ingela Schuurung raakte meer dan 10 jaar geleden werkloos. Ze geeft nu massages. Maar eigenlijk is dat een subdoel. Ze wil nog iets anders: een stuk land waarop ze workshops aanbiedt, waar workshopgevers, trainers en anderen voor meer dan een dag ruimte kunnen huren. Ingela is haar eigen visitekaartje, vrij van maskers!

Ingela

“De naam die mij is gegeven is Ingela Manon Schuurung en ik ben in november 50 jaar geworden. Van huis uit ben ik allround theatermaker. Ik kan productie draaien, zingen en heb 15 tot 20 jaar theater- en horeca-ervaring.”

Ziek

“Na een ernstige ziekte raakte ik meer dan 10 jaar geleden werkloos. Ik vermaak me nu weer prima. Ik heb veel workshops gevolgd, vrijwilligersprojecten gedaan, trainingen geïnitieerd. Maar dat daagde mij niet uit.”

Fabriek

“Daarom heb ik in juni op de vacature trainer/coach bij de Participatiefabriek gereageerd. Ik vind de naam niet zo fijn: Fabriek. Ik heb daar zelf niet zoveel mee. Het geeft mij de indruk dat productie gedraaid moet worden. Het is fijn als ik daar mijn eigen persoonlijkheid tegenover kan zetten. Toen werd het ook snel duidelijk dat ik helemaal geen trainer wil worden. Ik was al bezig met het opzetten van massages en spande me in om mensen bij mij op de tafel te krijgen. Toen kwam het idee mij niet meer volledig in te zetten voor de Participatiefabriek, maar de Participatiefabriek te gebruiken voor de kant die ik eigenlijk op wil.”

Elevator pitch

“Ik snapte wel dat ik ook iets voor de Participatiefabriek moest betekenen. Het was voor mij duidelijk dat ik iets kon betekenen voor de elevator pitch vanwege de presentatietechnieken, de aanwezigheid op toneel, hoe kom je over, wat is jouw gedrag. En dat heb ik gedaan in de vorm van een les. Uiteraard ga ik ook voor mijn eigen ding. “Kies en je wordt gekozen”, nou dan kies ik ook, dan kies ik voor mijn massages. Maar: is massage geven wat ik wil doen? Wil ik iets anders? Ga ik hier echt mijn geld mee verdienen? De projectleider vroeg me toen of het niet fijn zou zijn als ik holistisch coach genoemd zou worden. Daar kon ik veel mee.”

Niet alleen

“Ik sprak een keer met mijn trainer bij de Participatiefabriek en vertelde haar wat eigenlijk mijn droom was: een camping hebben. Maar ik heb nooit geld. Ik heb nooit willen onderzoeken hoe ik dat zou kunnen gaan doen, ook omdat ik er alleen voor stond. In de Participatiefabriek

voel ik echter dat ik niet alleen ben, er is een bedding, feedback, er zijn mensen met wie ik hierover kan praten. Mijn trainer zei: “Waarom ga je daar eigenlijk niet voor? Ja, waarom ga ik er niet voor? Ik kan altijd nog massages gaan geven. Tijdens een evaluatiegesprek heb ik dit aangegeven. “Het is goed als jij een gesprek aanvraagt met je cliëntmanager en ik zorg dat ik ook erbij kan zijn”, zei de projectleider. Dat heb ik gedaan.”

Droom

“Die droom liet mij maar niet los en toen dacht ik: ik ga me straks op die massages storten en krijg ik achteraf spijt dat ik niet voor mijn grote doel gegaan ben. Ik heb aan de projectleider gevraagd om dit mee te nemen in het gesprek. Ik twijfelde of ik het massageplan moest afzeggen en meteen voor mijn droom moest gaan. Toen hebben wij besloten: nee, het massageplan is eigenlijk een subdoel. Laten wij in gesprek gaan met de sociale dienst. Deze heeft fiat gegeven om een KvK-nummer aan te vragen, zodat ik verder kan gaan met de massages. En nog iets... Toen zei ik, ik heb nog iets. Eigenlijk wil ik een stuk land waar ik workshops aanbied, waar workshopgevers, trainers en anderen voor meer dan een dag ruimte kunnen huren. Ik wil het heel dichtbij de natuur realiseren en zo min mogelijk bouwen, ook omdat ik geen geld heb. Wat ik echt wil is een hele grote yurt met pipowagens eromheen zodat er geslapen kan worden.”

Een soort theaterproductie

“Ik volg nu een traject bij het Zelfstandige Loket Flevoland. Het hele traject mag een heel jaar duren en als het goedgekeurd is, dan krijg ik een soort bijzondere bijstand. Ik merk ook dat ik iets heel groots heb uitgesproken en dat maakt mij heel bang: ik ga een eigen bedrijf opzetten, wat ik best heftig vind. Eigenlijk zie ik het als een hele grote theaterproductie waar ik de regie van heb. Ik merk wel dat het steeds belangrijker voor mij is, authentiek durven zijn! Ik denk dat dit mijn motto is.”

Natuur

“Jezelf als visitekaartje, vrij van maskers. Ik heb al jaren een uitkering, samen met mijn dochter en wij hebben nooit nieuwe kleren, alles is tweedehands. Voor mij is dat helemaal goed en ik heb ook nooit druk gevoeld. Als ik niets verdien maar wel dicht bij de natuur mag wonen, als ik de zon op mijn huid kan voelen en dat ondertussen mensen bij mij willen zijn, dat is waar ik voor gekozen heb. Hoe het eruit gaat zien, geen idee. Ik kies voor deze weg en wil me niet conformeren aan wat de maatschappij van mij wil.”

